

AVA REEDOVÁ

POPEL
a
DUŠE

CHVĚNÍ KOUŘE
A ZLATA

COO
BOO

Popel a duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ava Reedová

Popel a duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

AVA REEDOVÁ

P O P E L

D U Š E

CHVĚNÍ KOUŘE
A ZLATA

COO
BOO

Přeložila Tereza Eliášová

© 2019 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Translation © Tereza Eliášová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-515-1

ISBN e-knihy 978-80-7661-532-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-533-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-531-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Pro všechny, kdo střeží svou fantazii, své sny a své naděje.

Za dobrých i zlých dní.

Pro moje čtenáře

„Tenhle vesmír podpírá rovnováha.

Každá anomálie musí zmizet.

*Co se však stane, když chcete radši celý svět obrátit v prach,
než abyste tuhle chybu zničili?*

Co se stane, když ji začnete milovat?“

Na začátku byla rovnováha.

Temnotu vystřídalo světlo.

Věčnost se střetla se smrtí.

Prolog

Tariel

Svět se zastavil. Na kratičký okamžik zatajil dech a s ním každé stvoření, které v sobě neslo víc věčnosti než konečnosti. Tím si byl Tariel jistý. Dovedl přesně vycítit to vyvedení z míry. Našel chybu, začínala v něm bušit jako druhé srdce. Znenadání se něco změnilo. Něco, co překračovalo hranice lidskosti a teď se jich týkalo, ať už chtěli, nebo ne. Protože tenhle vesmír totiž nebyl stvořen pro nerovnováhu. Vše potřebovalo svůj protiklad.

Tariel popadl předek své světlé košile. Zatnul zuby a pohledem klouzal po městě pod sebou. Po jeho světlech, mostech a červených střechách. Zapadající slunce zahalilo vše do oranžové, kolem tančily stíny a do obličejů se mu opíral studený vítr. Pořád ještě čekal, že ta bolest poleví.

Tahle změna byla jiná než ty v posledních staletích. Ty, co se vždycky objevily. Malé problémy nebo anomálie, odchylky částečně způsobené náhodou, částečně osudem. Chyby, které se vyřešily samy, které nestály za zmínku nebo se daly napravit.

Ale tahle... tahle změna nejenže uvedla rovnováhu v pohyb, ale zabloumala s ní a začala ji deformovat a ničit.

Tariel zaklel, na pár vteřin zavřel oči a pokusil se uklidnit, několikrát se zhluboka nadechl a vydechl. Nemohl uvěřit, že to po té věčnosti nedovedli líp.

Nečekaně se krátce a drsně zasmál. Zavrtěl hlavou a vystrčil bradu, když bolest konečně povolna mizela. Nakonec zůstalo jen tupé, stěžní zřetelné bušení, které se proměnilo v nepříjemný pocit zastrčený hluboko v něm. Úplně zmizí, až ten problém najde a obnoví rovnováhu.

Bylo to nesporné a mohlo to znamenat jen jediné: někdo se vměšoval.

1

Mila

O dvanáct let později

Milin slib se rozplynul dlouho před tím, než vkročila do svého rodného města. Celá rozrušená a nervózní se nadechla čerstvého jarního vzduchu a užívala si jemnou husí kůži, která jí hned naskočila na pažích. Pozorovala mlhu, která se rozlévala mezi budovami, uličkami po kočičích hlavách až na druhý břeh řeky. První paprsky slunce pomalu probouzely město k životu a vytlačovaly stíny zpátky do rohů. Domy a zdi byly z dob dávno minulých. Každíčký kámen, ze kterých bylo tohle město vybudováno, jako by chtěl Mile vyprávět svůj příběh. Vypadalo to, jako by na nich ulpívalo něco živého, co začínalo pulsovat a cosi jí našeptávalo. Něco, co spojovalo temnotu se světlem, co moh-

lo mnohé ukázat, ale také skrývat: tajemství, otázky, odpovědi. Tuhle zvláštní atmosféru mělo jen málo míst na světě.

Místa jako tohle měla duši.

Mila si pevněji přitáhla bundu k tělu, zvedla límec a dál putovala pohledem po okolí. Něco v ní to místo znovu rozpoznávalo, cítila se s ním spojená. Ovšem ač se snažila sebevíc, vzpomínky a obrazy nevyplouvaly na povrch, ale zůstávaly skryty. Když jí místo toho v hlavě najednou zazněl hlas její matky, Mila ztěžka polkla a stiskla rty.

Mileno, slib mi to, žadonila. Nevracej se!

S příkývnutím ještě trochu pevněji stiskla máminu ruku – a už tehdy věděla, že je to špatně. Nemá se slibovat nic, co nevíte, zda můžete dodržet. Ale stejně špatně jí připadalo nechat matku odejít s tolika starostmi.

A Mila tušila, že už to nebude dlouho trvat. Odešla z ložnice, prošla dlouhými a úzkými chodbami jejich bytu dozadu do maličké kuchyně s jedovatě zeleným závěsem na okně. Udělala si čaj a mámě natočila sklenici vody. S nápoji v ruce se vrátila a dřív, než došla k ložnici, to věděla. Dávno před tím, než spatřila matku bez života, její krásný obličej, to cítila. Viděla to. Mila přistoupila blíž, zavolala na mámu, ale ta byla navždy pryč. Prázdnota a všechny otázky, které za sebou zanechala, byly tak bolestivé, že upustila skleničky, které se roztrhly na zemi – a Mila je následovala. Její matka tam ležela, klidná a šedá. Tak nekonečně šedá...

Tenhle okamžik Mila nikdy nezapomene.

Zhroutila se, roztránila se. Až dodnes.

Rty se jí chvěly, v puse měla sucho, srdce bušilo. Teď sama přijde na to, zda je pravda, co se vypráví. Že čas hojí všechny rány.

Krátce po pohřbu si Mila sbalila a uklidila v bytě. Většinu věcí prodala nebo vyhodila, vlastně všechno až na oblíbené kousky oblečení a nejdůležitější památky. Dědické řízení bylo uzavřeno, dala výpověď v knihovně i v malé kavárně a přerušila školu. Maturita musí počkat.

Už neměla žádnou rodinu, přinejmenším žádnou, o které by věděla. Opravdové kamarády taky ne. Jen pár známých a sousedů. Sice si vždycky přátele přála, ale nakonec nedovedla nikdy dlouho tajit, co vidí. Co ji tížilo. To z kamarádů rychle zase udělalo cizí lidi. Protože Mila na ně byla příliš divná, nechtěli jí věřit nebo prostě měli strach.

Proto odjela z Berlína. Jednoduše vyrazila pryč, v myšlenkách svou matku pořád dokola prosila o odpuštění a teď tu stála se svými posledními naspořenými penězi. Jen aby pronásledovala pocit, o kterém přesně nevěděla, co vlastně znamená. Bez konkrétního plánu, bez budoucnosti. Ale Mila chtěla odpovědi, potřebovala je jako vzduch k dýchání. Protože měla pocit, že bez nich není kompletní. Není sama sebou. A pokud měla být upřímná, bylo to víc než jen pocit.

Její útěk byl nevyhnutelný. Musela zmizet. Možná bude tohle město místem, kde se to konečně podaří.

Její matka o jejich rodné zemi nikdy nemluvila, ani o tom, proč z Prahy odešly a proč pak žily v Amsterdamu, v Londýně

a nakonec v Berlíně. Proč s ní přesto pravidelně mluvila česky a co na tomhle městě bylo, že v ní vyvolávalo takovou úctu, skoro strach. To byla jen špička ledovce jejích otázek. Protože jen jedno věděla Mila jistě: že má daleko k tomu být normální holkou.

Příliš brzo se naučila, že *být normální* je předpoklad k tomu, aby vás ostatní opravdu akceptovali. I když jí nikdo nedovedl vysvětlit, co vlastně přesně znamená *normální*. Mila byla jiná, to bylo nepopíratelné. A pocit, že tahle jinakost, tohle město a tajnosti její matky nějak souvisí, ji neopouštěl, poháněl ji a podněcoval její zvědavost. Existovali ještě další lidé jako ona?

Hodinky na zápěstí ukazovaly krátce před šestou ráno a únava, kterou si Mila za celé ty hodiny nepřipouštěla, se jí začala usazovat v kloubech. Oči jí ztěžkly, potlačila zívnutí. Jízda autobusem přes noc nebyla zlá ani nepohodlná, přesto nedokázala usnout. Protože se mohla ubytovat teprve za pár hodin, dovedly ji nohy rovnou sem.

Vší silou odstrčila stranou bolest, myšlenky na mámu, položila ruku na madlo kufru a kladla jednu nohu před druhou. Táhla ho za sebou, kufr, ve kterém byl celý její život.

Zatímco šla ponořená do svých myšlenek, míjeli ji lidé na cestě do práce, začínal jim všední den nebo dovolená. Zvuky ulice se stále zesilovaly, míchaly se, ale jí to bylo jedno, úplně se od nich odpojila.

Protože byla u cíle.

Zastavila se a vzhledla k mostní věži, která čněla k nebi, mohutná a letitá, ze starého kamene s gotickými prvky a špičatou střechou. Podmanivá, ochraňující a zavražďující zároveň. Na čelní straně se skvěly jednotlivé erby, sochy králů a symboly. Byl to vstup na Karlův most, který spojoval Staré Město s Malou Stranou. Mila věděla, že tu není poprvé. Kdyby jí jen tak nescházely vzpomínky...

Důkazem byl jeden ze dvou malých polaroidových snímků, které našla. Malá věčička, kterou právě rozvážně vytáhla z kapsy.

Pohledem putovala mezi věží a černobílou fotkou v ruce, která naráz smetla všechny zbývající pochybnosti, jestli bylo její rozhodnutí sem přijet správné. Ve staré zaprášené krabici, kterou její máma schovávala v nejzadnějším koutě své osklivé skříně, byly jen dvě fotky. Na zadní straně tohohle polaroidu bylo jemným krouceným písmem napsáno *Praha*. Mámina ruka se musela třást, tu a tam nebyly linie tak rozmáchlé a hladké jako obyčejně. Přední strana ukazovala malou rozesmátou holku, která běží po mostě s rozpřaženými rukama, vlajícími vlasy a nevinným výrazem v obličejí. *Milena* stálo pod tím.

Druhý polaroid měla dobře schovaný v kapse. Byl téměř zažloutlý a skoro vybledlý, už se nedalo rozpoznat víc než obličej její matky, který se na ni z něj díval – byla mladá a šťastná. Mila skoro nedovedla uvěřit, jak moc se jí podobá. Na zadní straně stálo *Praha, Jílovská*. Jméno ulice, které ještě nedovedla zařadit. Byly to jediné fotky z Prahy, které si máma ponechala.

Bez ohledu na to, jak moc se k tomu všemu tady otočila zády a na smrtelné posteli zapřísahala Milu, stejně nedovedla tyhle snímky ze své rodné země vymazat ze svého života.

„Co se jen stalo?“ šeptla si Mila pro sebe tiše, než se znovu dala do pohybu.

Kufr za ní hopsal po kamenech a ona prošla vysokou a širokou branou. Vešla na most, polaroid držela v roztřesené ruce, která byla ranním chladem celá zarudlá. Most byl skoro celý ve stínu. Milha ustupovala jen s nevolí, jako směs vaty a kouře. Světla v lampách tančila lenivý tanec, klouzala kolem ní a s nimi sochy patronů, které lemovaly obě strany mostu.

Každý krok byl pro Milu těžší. Výhled na Vltavu byl ohromující a podmanivý. Milha halila vodu, jen tu a tam se něco zatřpytilo, tam, kam už dosáhlo slunce.

Konečně jsem tady, prolétlo jí hlavou. I s kufrem se zastavila a nastavila polaroid výhledu, který se jí nabízel.

Tady to bylo.

Mila si dřepa, rychle zastrčila fotku zpátky do kapsy, ruku natáhla směrem k zemi. Roztřeseně a pomalu dýchala. Bylo to podivné nutkání, ale nemohla si pomoci. Chtěla se dotknout místa, na kterém stála jako dítě. Takže přejela špičkami prstů po studených kamenech, po hladkých místech, po trhlinkách a nerovnostech, po špíně. Byl to dobrý pocit. Mlčky se modlila, aby jí město chtělo vyprávět její příběh a svěřit jí, co sama zapomněla. Zavřela oči a dovolila si se zasnít. Hlavu naklonila zlehka dopředu, husté vlasy jí přepadly na hrud' a vítr ji pohladil po šíji.

Jsem doma.

„*Jste v pořádku?*“

Někdo se nečekaně dotkl Milina ramena, až samým překvapením skoro ztratila rovnováhu. Právě včas otevřela oči, přenesla váhu a rukou narazila do země. Sklonil se k ní muž středního věku, ruce v kapsách kabátu, a přes velké hranaté brýle si ji zkoumavě prohlížel.

„*Jste v pořádku?*“ zeptal se.

Mile v uších šuměla krev. Tolik se ponořila do svých přání a myšlenek, že všechno okolo přestala vnímat. Bylo od něj pozoruhodné, že k ní došel, protože klečela brzo ráno uprostřed mostu. Přinutila se dýchat pomaleji, uklidnit se a nasadit přátelský úsměv. Nejen kvůli jeho otázce.

„*Ano, děkuji,*“ odpověděla česky pevným hlasem a se zarudlými tvářemi.

Muž maličko přikývl, pokračoval dál a Mila ztěžka polkla. Byl šedý. Prostě šedý.

S divoce bušícím srdcem napomenula sama sebe. Nesmí na sebe nechat sahat. Pořád znova si to připomínala. Soucit ji jen rozesmutňoval. Zlost ji ohromovala. A ani jedno by tomu šedému nepomohlo. Nikdo a nic to nedovedl. Takže ho nechala jít, neohlížela se a pokusila se ho vypudit z myšlenek.

Tohle prokletí ji pronásledovalo příliš často.

Most byl najednou mnohem rušnější, začalo svítit slunce a lampy zhasly. Jak dlouho se tu zdržela, aniž by si toho všimla?

Bylo na čase.

Mila vstala, oklepala si špínu z rukou a tiše vzdychla. Prsty se ujistila, že má oba polaroidy v kapse a že jí náhodou nevydaly, a pak se vydala zpět směrem ke Starému Městu. Vrátil se.

Poblíž radnice si chtěla dát kávu nebo horkou čokoládu, aby se probrala a posilnila, než začne hledat hotelový pokoj. Musí si odpočinout, potřebuje se vyspat. Potom vyrazí prozkoumat město.

Někde tady na ni čekaly odpovědi. Všechno, co hledala. Chtěla tomu věřit – ne, doufala v to.

Ale měla jen jeden nápad, jen jednu možnost, která ji opravdu mohla posunout dál. Musela zjistit, proč si máma napsala jméno ulice na polaroid, který strčila do tajné krabice. Na polaroid, co pocházel z jiného času a z města, na které chtěla zapomenout. *Jilovská*. Možná tam bydleli lidé, kteří jí mohli pomoci.

Bylo to stéblo, kterého se chytala, to jí bylo jasné, ale doufala, že bude stačit, aby ji nasměrovalo do cíle. Praha byla jejím jediným záchytným bodem.

Miliny kořeny byly tady a ona je chtěla prozkoumat. Když vše klapne, může se dokonce zbavit toho prokletí. Nebo přinejmenším konečně pochopit, odkud pochází a proč na ní spočívá.

Brzy, řekla si. Brzy se všechno změní.

Zhluboka se nadechla a sevřela uvnitř poslední jiskřičku naděje, kterou si střežila.

Sluneční paprsky začaly Milu hřát, a když se loudala k jedné z kaváren v blízkosti Staroměstského náměstí, rozepla si trochu zip bundy. Staré Město bylo překrásné, vyzařovalo jedinečný

šarm. Obzvlášť orloj, před kterým se zastavila, byl ukázkou řemeslného umění a krásy.

Před odjezdem si Mila nastudovala především jednotlivé budovy a kulturu svojí vlasti. Věděla, že tyhle astronomické hodiny jsou cennou památkou a že byly postaveny už v roce 1410. Dlouhou dobu na orloji nebyly žádné zbytečné kudrlinky nebo postavy, ale pouze číré astronomické umění. Teprve později bylo přidáno kalendárium pod ním, kruh po kruhu. Samotné hodiny měly tři ručičky. Jednu pro dvanáct znamení zvěrokruhu, jednu pro Slunce a jednu pro Měsíc. Apoštolové a ostatní postavy se v každou celou hodinu mezi devátou ráno a večer dávali do pohybu. Bylo to umělecké dílo, co bralo Mile dech. Legendy, historická místa a budovy – historie obecně – ji fascinovaly.

Jen nerada odvrátila pohled od hodin a pokračovala dál. Hlasitě jí zakručelo v břiše a unavené oči se jí klížily, neměla jinou volbu. Hned za rohem našla malou, okouzující kavárnu a dosedla na jednu z béžových židlí venku na terase. Káva na lačný žaludek jí nedělala dobře, takže si ho odpustila a místo toho objednala horkou čokoládu se spoustou šlehačky. Objala hrnek, zahнала chlad z prstů a pokusila se nápoj lehkým foukáním ochladit.

Čokoláda zahřívala zevnitř, Mila se pomalu začínala uvolňovat a věnovala svému okolí větší pozornost. Ruch si sem našel cestu. Lidé se loudali nebo spěchali ulicemi, zabočovali a mizeli a krátce nato zpoza rohu vycházeli další. Tolik rozdílných obličejů a příběhů. Ani jeden či jedna z nich Milu neznal. Tolik

barvy a tolik šedé. Pokud by měla být upřímná, skoro si na to zvykla, než její matka...

Od té doby, co byla pryč, bylo to břemeno těžší. Jen ona Mile věřila, věděla o jejím prokletí, brala ji vážně – a přesto s ní zůstala. Jinak nikdo. Nikdo.

Jak si můžete neošklivit něco, co vám sedí na hrudi a tlačí vás, něco, co krade dech a vládne nočním mūrám, něco, co bere světu barvu? A jak se v ní nemělo něco rozbít teď, když jediný člověk, který ji miloval, už tady není?

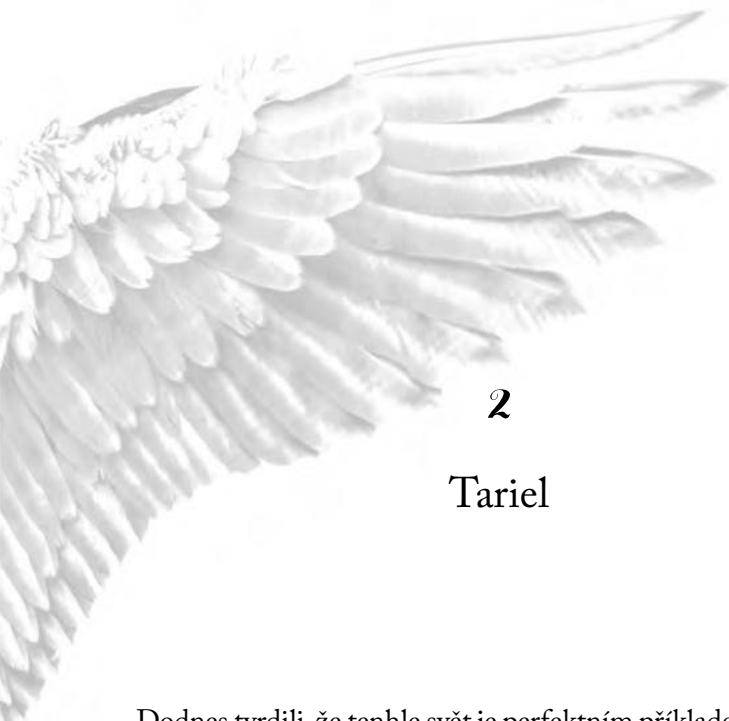
Pokud šlo o lidi a věci, které jste měli rádi, bylo to vždycky něco jiného. Bylo to hlubší, prudší a bolestnější. Když jste milovali, bylo všechno intenzivnější. Milino prokletí bylo pořád hrozné, ale když jí máma zšedla před očima, měla pocit, že se zhroutí. Doteď měla strach, že to nikdy nepřestane.

Jsi, kdo jsi, Mileno. Ale svět to vidí možná jinak. Některá tajemství je dobrá udržet.

Hlas její matky v ní rezonoval tak hlasitě a jasně, jako by stála vedle ní, objala ji a šeptala jí ta slova přímo do ucha. Mila radu nejen časem pochopila, ale začala si ji brát k srdci. Vždycky. Bylo jedno, jak moc to bolelo. Jak to bolelo taky teď.

Tajemství nevěstila nic dobrého. Tajemství plodila samotu. To bylo něco, co jí máma zatajila. Ale Mila věděla, že stejnou samotu by způsobilo prozrazení. Některá tajemství byla prokletím. Třeba to její. I s prokletím se dalo přežívat. Mila toho byla nejlepším důkazem.

Ale chtěla víc než to. Chtěla žít.

2

Tariel

Dodnes tvrdili, že tenhle svět je perfektním příkladem stability. I poté co před tolika lety ustrnul. Po vši té nesnesitelné bolesti.

Přesto tu ta chyba stále byla, nevyřídila se sama a nikdo ji nemohl najít. Nerozervalo rovnováhu ani ji nepřeklopila – ještě ne. Ale neznamenalo to, že se o to přestala pokoušet. Kdo si vůbec troufal mluvit o rovnováze, když byla každým dnem v nebezpečí?

Měli sami sobě klidně lhát. Měli si namlouvat, že tahle anomálie nestojí za řeč. Přitom to každý z nich cítil, když se dostatečně soustředil. Každý, kdo vzal do úst slovo *stabilita*, dokud se tenhle problém nenapravil, by se měl od Tariela držet dál.

Ne že by snad on sám věděl, co dělat. Neměl žádná východiska ani informace. Ale jeho instinkt ho od té události před

dvanácti lety nepřestal úpěnlivě prosit, aby to bral vážně. Kdyby se tak přiblížil cíli nebo alespoň odpovédím na své otázky. Ale nemohl tu chybu vypátrat, natož ty, kdo ji způsobili. Frustrace a bezradnost stále narůstaly – a po všem tom čase i touha po klidu. Tariel už žil tak dlouho, že si sotva vzpomínal na jednotlivé roky svého života. Ano, toužil po klidu, ale nemohl to vzdát.

Prudce a rychle projel rukou svými krátkými vlasy, a odstrčil tak všechny myšlenky stranou. Nevydrží to dlouho, to věděl, ale aspoň na okamžik se mu to podaří. Protože tohle místo mu dávalo pocit, že stojí o věci, které ho zaměstnávají. Sféra světla.

Lidé říkali tomuto místu *nebe*, Tariel zase *domov*. Bylo součástí země, a přece ne, protože se nacházelo ve sféře mezi světem a zbytkem vesmíru, na prahu mezi tady a tam. Tohle místo bylo součástí nekonečna a stejně tak i času a prostoru.

Nebylo tajemstvím, že smrtelníci odjakživa věřili na spoustu bohů a nebe. Kdyby věděli, že nakonec všichni mysleli to samé, aniž by o tom měli sebemenší potuchy. Kdyby věděli, jak daleko jsou od pravdy. Jak daleko jsou od toho, aby pochopili, kdo Tariel doopravdy je.

Anděl. Tak je označovali. A nějak se to jméno, které jim dali, uchytilo. Ačkoli by se raději považovali za věčné nebo za strážce, přesto ho částečně převzali. V žádném případě ale nebyli tím, co v nich lidé spatřovali. Vyslanci boží. Tomu se Tariel mohl jen smát. Samotná skutečnost, že lidé vůbec o okřídlených bytostech věděli a dali si do souvislostí svoje vlastní pravdy, byla jen jejich chyba.

Tariel zavrtěl hlavou, jeho pohled se zatoulal po okolí, nechával ho na sebe působit.

Obklopoval ho tu naprostý klid. Užíval si ho, zhluboka se nadechoval a vydechoval a nechával za sebou energetické pole, kterým sem prošel. Za celou tu dobu si na tenhle způsob cestování nezvykl. Neměl příliš v lásce ten pocit cizí energie, která na něj působila a která jím prostupovala. Ne, přímo ho nenáviděl. Po něm okamžitě přicházela potřeba přivolat si křídla, rozložit je a roztáhnout. Tak jako teď. Tariel si uvědomoval každé pírkó, cítil jejich pohyby úplně přesně, ačkoli nezafoukal ani větříček, nebyla zima nebo horko.

V téhle sféře neexistovala temnota, nebyla tu noc, a když jste se rozhlédli kolem, všude bylo jen světlo. Jas, který neoslepoval, ale byl příjemný. Který se postaral o to, že nikdo nemohl vytušit, do jaké šířky se tohle místo a horizont rozprostírá.

Tariel nedovedl potlačit blažené povzdychnutí, když velká bílá křídla na jeho zádech zase zmizela, rozptýlila se na nejmenší částičky a odvála pryč. Byla dávno ta tam, když se před ním objevily úzké elegantní schody, které se pod jeho kroky zlatě rozzářily.

Krátce před tím, než Tariel vstoupil do budovy, ho jako vždy mrazilo, jako by mu po kůži přeběhl výboj statické elektřiny. Klid byl hned ten tam. Okamžitě ucítil přítomnost ostatních. Kdyby se snažil a strhnul svoje ochranné zdi, ucítil by dokonce i světlo každého věčného. Jejich síla a myšlenky by v něm pulsovaly jako ozvěna, smísily by se s těmi jeho, vytvořily chaos

a ztratily jakýkoli význam. To bylo něco, čemu se každý věčný vyhýbal, protože to působilo bolest a trvalé ohrožení. Mít tuhle moc pod kontrolou bylo náročnější než vyloučit ostatní a chránit svoji vlastní duši.

Tariel zvedl pravou ruku, položil ji na velké křídlové dveře před sebou a roztáhl prsty. Pak nechal část svojí osobní síly proplovat tělem a ucítil, jak protéká jeho dlaní a přeskakuje na dveře. Světlo v něm mělo cosi jako podpis, který dveře rozpoznaly a po chvíli se s tichým cvaknutím otevřely.

Jakmile prošel jedním z vnějších vstupů, teleportoval se automaticky do středu budovy. Odsud se dalo bez problémů nebo námahy dostat do jakéhokoli kouta téhle sféry. Za předpokladu, že jste pro tato území měli povolení.

Tariel stál teď daleko od místa, kde prošel křídlovými dveřmi.

Tenhle centrální bod byl prvním krizovým centrem a místem, které podléhalo nepsaným zákonům. Odjakživa se snažili držet od téhle sféry dál jakékoli potíže – především zde. Neřesti a zábava byly pro temnou stranu.

Tariel se rozhlédl a sledoval obvyklý důvěrně známý shon. Nespočet věčných přicházelo a odcházelo, obracelo se na informační přepážky, spěchalo kolem nebo se rozrušeně bavilo. Většina tady měla na sobě světlé oblečení, protože byli toho názoru, že světlo se má vždy a ve všem odrážet. Další nepsaný zákon. Občas nezbyvalo Tarielovi nic jiného než se ptát, k čemu je taková námaha kvůli vnějšímu obrazu, který nezajímá nikoho kromě nich. Byla to ztráta času, myšlenek a zdrojů, a přesto

něco, co si Tariel nedokázal nebo nemohl odepřít. Ať to zpochybňoval sebevíc, stejně na tom nechtěl nic měnit. Ono už to mělo svoje ospravedlnění. Tomu věřil.

Budova, v které se nacházel, byla směsí různých stylů. Bílý vápenec, velké sloupy v hale, umělecké zdobení na stropěch spojené s kovem a železem. Každých několik stovek let se vzhled přizpůsoboval aktuálním potřebám nebo nutnostem – až na několik málo výjimek. Rada s určitými odstupy rozhodovala o novém designu. Čím víc lpěli na rutině, pravidlech a starých zvyklostech, tím víc někdy toužili po malých nevýznamných změnách. Takových, které nic nezměnily. Které neměly žádný přímý vliv. Obzvlášť ne, když žijete věčně.

Tahle budova byla konstrukt myšlenky, sestavená z nejmenších částí, kousek vesmíru. Tak jako všechno ostatní. Těch několik málo architektů mezi věčnými soustředilo svoji moc a dovedlo jen myšlenkou stavět kámen na kámen, formovat hmotu a spojovat ji podle svého přání. Ostatní věční měli tyhle možnosti omezené, a už vůbec ne možné ve velkých sférách. Architekti nebyli válečníci ani velcí myslitelé. Obraceli veškerou svou energii jen k tomuto úkolu, takže jejich zbývající schopnosti chřadly. Tento způsob magie vyžadoval velké soustředění a kvůli němu byli napadnutelní. Ještě nějakou dobu po téhle námaze pro ně byla i nejslabší forma magie až příliš silná. I to je jedna z věcí, kterým bylo třeba předcházet.

„Tarieli, ty lichometníku!“ zaburácel najednou hlas za ním a krátce nato před ním stál Micael. Jako vždy s nenuceným

a v zásadě drzým úsměvem ve tváři a s beznadějně rozcuchanými vlasy.

„To snad mluvíš o sobě,“ opáčil Tariel a Micaelův úsměv se rozšířil.

„Většinou,“ přiznal se smíchem a přátelsky a silně poplácal Tariela po ramenou. Bylo nezvyklé tu Micaela v tuhle dobu potkat.

„Nemáš dneska službu venku? Neříkej, žeš zase dostal napomenutí. Kolik už na tebe mají složek? Nedostal jsi na ně už svůj malý pokojíček?“

„No, *napomenutí* zní tak negativně. Celé to vidím spíš jako milou a zábavnou šarvátku, co mě udržuje v náladě.“ Micaelovy oči jiskřily a založil si ruce na prsou. Zase hrál svoje hry s věčnými z právního oddělení.

„Je ti jasné, že jednou najdou způsob, jak to celé ukončit, a tebe nacpou do prostého světlého oblečení, vid?“

„Jasně! A těším se, až ten den přijde. Koneckonců tahle zábava už trvá celá staletí a brzy bychom přece měli začít hrát něco nového.“

Tariel nemohl jinak než mrzutě zavrtět hlavou. Ať už měl Micael dlouhou chvíli nebo ne, musel se přizpůsobit. Především by se tu měl přestat objevovat v džínách s dírami, nápadných tmavých masivních botách a v černé košili, co byla neustále rozepnutá. Alespoň na sobě dneska neměl tu ošklivou koženou bundu. Ne že by to bylo zakázané. Nic ve skutečnosti nebylo zakázané. Právní oddělení byla koneckonců taková zdánlivá instituce, která měla určité věci držet v zajetých kolejích a vyřizovala nedůležité

papírování. Přesto se tohle oddělení staralo o to, aby se doržovaly jisté představy. Bylo pomocnou rukou prvního věčného. Rady. Kdo ví, jak dlouho budou Micaelovi jeho hrátky procházet?

Pravidla, která nebyla, se nemusela zapisovat, protože bylo jasné, že se to tak zkrátka patří. Byli světlem. Nenosili černou. Každý znal neviditelné hranice jejich existence, každý je cítil a měl něco jako morální kompas. I Micael. Nicméně on došel k závěru, že věčnost potřebuje víc změn, a jeho morální kompas ho v téhle věci vodil křížem krážem. Z tohohle důvodu se v jeho pokoji vršily složky s napomenutími, v nichž byl stále znovu vyzván, aby téhle nepřístojnosti zanechal.

Tariel stiskl rty a změřil si Micaela od hlavy k patě.

„Co od toho všeho vlastně očekáváš? Je to nějaká rebelie? Nebo se ti ty věci prostě líbí? Nerozumím tomu.“

Na krátký okamžik sklouzl Micaelovi úsměv a jeho obličej zvažněl. Tak krátce, že Tariel zapochyboval, že se to vůbec stalo. Možná se trefil do černého. Přitom se jen zajímal o to, proč je jeho starý přítel tak fascinovaný, skoro posedlý, tímhle malým trucpodnikem, který nakonec k ničemu nevedl.

Ale než stihl pomyslet něco dalšího a přičíst tomu další významy, které tam nejspíš nebyly, Micael se zvučně rozesmál.

„Říkám tomu výzkum. Jsme světlem, všichni tady. Zním svoje místo stejně dobře jako ty. Není to žádné drobné rozptýlení. Už ne. Jen moc rád sleduju, jak se právní oddělení zapotí a jednou má taky něco na práci. Něco opravdového.“

„Jsi jediný, kým se celá staletí zabývají.“

„Jediný, o kom víme,“ kontroval Micael drze, přátelsky praštil Tariela do paže a mrknul na něj, což u něj dokonce vyvolalo lehký úsměv.

„Celé si to užíváš. Jen dávej pozor, víc po tobě nechci. I neviditelné hranice se dají překračovat.“

„Páni!“ Micael hraně otevřel pusku dokořán, ruku si přiložil přímo na srdce a ustrnul. „To mě teď doopravdy překvapuje! Vstal jsi dneska ráno levou nohou? Od kdy jsi takový mrzout? Dobře, špatná otázka. Od kdy jsi ještě mrzutější a vážnější než obvykle?“

Tariel se vyhnul Micaelovu pohledu a mlčel.

Procházel kolem nich čím dál víc věčných, zaměstnaných, ale přátelských. Někteří pozdravili. Mnozí z nich se znali od počátku času. Stejně jako Tariel a Micael byli mezi prvními na straně světla.

„Tak to vyklop. Co se děje?“

„Nic, zatraceně!“ zamručel Tariel se zaťatými zuby.

„Aha, už vidím ten problém.“ Micael soucitně přikývl – a Tariel zahlédl záblesk šibalství v jeho očích. Věděl, co teď přijde.

„V žádném případě,“ začal protestovat, ale na to už bylo pozdě.

„Poker! Dneska večer! Je načase. Už uplynulo příliš mnoho let. Z toho jeden dostane špatnou náladu.“

„Já nechci...“

Než mohl Tariel pokračovat, zaznělo ve foyer příliš hlasité hlášení, které otřáslo zemí.

„Micaeli, ty stará vojno! Okamžitě se spořádaně obleč. Zase ti tu píšou napomenutí.“

Tarielovi málem ušlo zoufalé a zároveň úlevné povzdychnutí, když poznal, kdo je u interkomu.

„S dovolením?“ vložil se do toho dozorce věčných. Tak vysokým hlasem, že z toho skoro bolely uši.

„Jo, a k pokeru se přidám!“

„S dovolením! Ale co to tu děláte? Ruce pryč!“ Hlas dozorce přeskakoval, byl stále hlasitější a pak zaznělo krátké šumění.

„Hej, co to má být? Patří vám ten mikrofon snad? To je vážně zábavné...“

Zapraskalo v něm a zaskřípalo. Pak zazněl tón, z kterého naskakovala husí kůže, všichni sebou trhli a mikrofon se vypnul. Buď za to mohl ten tón, nebo Ezechiel. Tariel si tipoval na toho druhého.

„Jé, Zech,“ zaradoval se Micael, zakřenil se a zvedl oba palce nahoru, protože věděl, že jeho kamarád to na kamerách uvidí. Jeden z kamerových mraků přiletěl jejich směrem. Vypadal jako cukrová vata.

Pár ostatních věčných si je už tou dobou podezřele přeměřovalo pohledy. Tariel pociťoval směs pobavení a nervozity a vydal se směrem k poradnímu sálu. Jen s námahou se mu podařilo neobrátit oči v sloup.

„Hej, Tyi! Dneska večer. Stejný čas, stejná doba!“ křikl za ním Micael. Byl jediný, kdo mu tak říkal, a jediný, koho to nemohl odnaučit. Přezdívky byly směšný výmysl, který byl k ničemu.

Tariel mávl rukou arazil si cestu davem, aniž by se otočil.

3

Tariel

Tariel neslyšně klouzal po neposkrvněné podlaze. Nad ním poletovaly kovové světlušky z bílého zlata, velké jako špačci, a probouzely místnost pod vysokými stropy k životu. Byly vytvořeny, aby doručovaly zprávy z jednoho místa na druhé. Každá zářivá světluška nesla jednu zprávu pro jednoho věčného. Přesto to vždycky nebylo pro Micaela dost rychlé, a proto všem kladl na srdce, aby je nahradili e-maily a počítači, aby mohli pracovat efektivněji. Koneckonců už se převzalo i ostatní lidské *hara-burdí*, jak tomu říkával.

To se sice převzalo, ale taky zase vyhodilo. Na to, zdá se, Micael zapomněl. Jako faxy, které před pár lety téměř kompletně vykouřily budovu B1, když všechny vzplály plamenem. Nebo kopírky, které nakonec prostě jen žraly papír. Nebylo překvapi-

vé, že Micael byl vždycky u toho, když se něco pokazilo. Byl to jeden z důvodů, proč nikdo v kantýně nechtěl toustovač nebo gril. A nikdo nechápal, co Micael na těchhle lidských věcech vidí. Měl slabost pro lidi a jejich svět.

Tariel procházel dál širokými chodbami, které na spoustě míst zdobily antické sochy nebo pestrobarevné malby na zdech.

Tato budova byla nekonečná. Na důležitých centrálních místech byly dopravní uzly. Řeka, která tenhle svět, sféry a všechno, co je utvářelo, zásobovala energií a držela pohromadě, se tu spojovala. Díky tomu se mohly formovat teleportační pole nebo celé portály. Zářily světlými, zlatorudými barvami se stříbrným třpytem a sloužily k rychlejšímu a snazšímu dosažení určitých cílů bez větší ztráty energie.

Tariel zamířil k jednomu z těchto dopravních uzlů, aby se nechal přepravit do jedné konkrétní místnosti v hlavní centrále. Nacházel se v úplném středu sféry. Nohy ho nesly dál, dokud nestál na stanovené značce a nespojil svoji moc s dopravním uzlem. Myšlenky soustředil na svůj cíl a zmizel. Kousek po kousku byl odnášen.

O pár vteřin později se zhmotnil přesně v té místnosti, kde chtěl. Tariel opustil zdroj síly, nenápadně se protáhl a jen s námahou potlačil zachvění. Raději se spoléhal na vlastní síly a upřednostňoval křídla, ale uvnitř těchto místností platilo jediné nepsané pravidlo: žádná křídla.

Bylo tu klidněji než ve zbytku budovy, nejspíš proto, že se kolem místnosti, kde nyní stál, málokdy někdo poflakoval. Na

téhle úrovni existovala jen tato jediná místnost. Nepoletovaly tu ani bzučící světlušky. Obyčejně si klid užíval, ale tady byl nepříjemný a tísnivý. Vzduch byl jako nabitý elektřinou, byl to klid před bouří.

Tariel si tiše odkašlal, jeho nerozhodnost trvala jen pár okamžiků, byla téměř nepatrná, ale přesto tu byla. Nenáviděl to. Nenáviděl své váhání, *toble* teleportační pole, *tuble* místnost, do níž v příštím okamžiku musel vstoupit, a pořád ta stejná nudná hlášení.

Než zdvihl hlavu, vystrčil bradu a protlačil svá široká ramena, soustředil se. Zkontroloval své oblečení, postaral se o to, aby mu košile správně seděla a každý centimetr na něm vyzařoval, že ví, co dělá.

Všechno vypadalo perfektně. Předstíraně jistým krokem zamířil k obrovským mahagonovým křídlovým dveřím, na nichž se uprostřed skvěly dva světlé otisky rukou. Hluboce vypálené byly do očí a tvořily památník. Podle toho, jak na ně dopadalo světlo, se třpytily světlou šedou nebo stříbrnou a vytvářely jedinou nerovnost ve dveřích. Když jste nevěděli víc, daly se považovat za vadu. Byly však varováním a demonstrací síly, která nikdy nepromluvila. Energie, která z nich vycházela, byla tak velká, že Tariel musel vždy potlačit supění, když se ke dveřím přibližoval. Otisky obklopovalo kouzlo, skoro jim až vdechovalo něco jako život a pokaždé, když jimi musel projít, napadalo ho, že takhle se musí cítit kočky, které někdo češe proti srsti. Všechno v něm se naježilo.